

Del af hendes Arm. Men saa langt fra at vredes trak hun ham nu selv helt ned til sig, og deres Munde mødtes i et minutlangt Kys. Saa stødte hun ham fra sig, og han ilede bort.

Det var ogsaa paa høje Tid. Fru Engelhardt havde akkurat faaet sit Sind og knap nok sit Toilette bragt i Orden, da Portiøren til Stuen atter bevægedes, og Neergaards nøgne Hoved viste sig højt oppe under Karmen. Han blev et Øjeblik staaende i Døraabningen, tavs, med Hænderne bag paa Ryggen, som overvejede han, om han skulde gaa derind eller ej.

»Hvad godt?« spurgte Fruen ligegyldigt.

»De keder Dem vist,« svarede han efter endnu en Stunds Betænkning og i en Tone, som han forgæves søgte at beherske. »De sidder her saa ene . . . saa rent forladt af Verden. Og ovenikøbet i Mørke . . . Aldeles som en Nonne i et Gravkapel.«

»Ja,« sagde hun, idet hun mat lagde sig tilbage i Sofahjørnet og slog sin store Vifte ud. »Det er trist at maatte tilstaa det. Jeg er bleven træt . . . ganske ødelagt i Aften af Dansen og de mange Mennesker. Jeg bliver nødt til at indrømme, hvad De et Par Gange — lidt ugalant — har sagt mig, at jeg er bleven for gammel til at gaa paa Bal. — Men De? Hvorfor danser De ikke? De er jo ovenikøbet saa stærkt engageret i Aften.«

»Aa nej,« svarede han og traadte nærmere.